

Zahajovací ceremoniál – úvodní promluva papeže Františka

Drazí mladí, dobré odpoledne!

Je krásné setkat se tady v této krásné zemi, která nás přijímá tolika barvami a takovou vřelostí! Světový den mládeže v Panamě je opět svátkem radosti a naděje pro celou církev a svět, velkým svědectvím víry.

Vzpomíná si, že se mne v Krakově tázali, zda pojedu do Panamy, a já jsem odpověděl: „Nevím, ale Petr tam bude určitě.“ Těší mne, že dnes mohu říci: Petr je s vámi, aby slavil a obnovil víru a naději. Petr a církev jdou s vámi a chceme vám říci, abyste neměli strach pokračovat s touto inovující energií a stálou touhou, která nám pomáhá a podněcuje, abychom byli radostnější a ochotnější „svědky evangelia“. Pokračovat ne ve snaze stvořit paralelní církev, trochu zábavnější nebo více cool v nějaké akci pro mládež s poněkud zdobnějšími prvky, jako by vás něco takového mohlo učinit spokojenějšími.

Naopak! Chceme nalézt a společně s vámi vzbudit ustavičnou novost a mladost církve a otevřít se novým Letnicím (srov. Synoda o mládeži, Závěrečný dokument, 60). To je možné pouze tehdy - jak jsem prožili na nedávné synodě - umíme-li dosvědčovat a hlásat Pána ve službě našim bratřím, rozumí se konkrétní službě.

Vím, že přijet sem není vůbec snadné. Vím o úsilí a obětech, které jste podstoupili, abyste se mohli účastnit tohoto Dne. Množství pracovních dnů, setkání, reflexí a modlitby působí, že sama pouť je z větší části odměnou. Učedník není pouze ten, kdo na místo dorazí, nýbrž ten, kdo znovu rázně vykročí, nemá strach riskovat a dát se na cestu. Být na cestě je ta největší radost! Nebáli jste se riskovat a jít. Dnes můžeme slavit, protože tento svátek začal již mnohem dříve ve vašich komunitách.

Přicházíme z různých kultur a národů, mluvíme různými jazyky, nosíme různé oděvy. Každý z našich národů prožil za různých okolností různé dějiny. Čím vším se různíme! Nic z toho nám však nezabránilo se setkat a být šťastní společně. Je to možné, protože víme, že existuje něco, co nás sjednocuje – Někdo, kdo z nás činí bratry. Vy, drazí přátelé, jste přinesli mnoho obětí, abyste se mohli setkat a tak se stát pravými mistry a řemeslníky kultury setkání. Vašimi gesty a vašimi postoji, vašimi pohledy, touhami a především vaší vnímavostí demontujete a demaskujete všechny projevy, které mají za cíl a snaží se vytvořit rozdělení vyloučováním a vyháněním těch, kteří „nejsou jako my“. A to proto, že cítíte a umíte vytušit, že „pravá láska neanuluje legitimní rozdíly, nýbrž je harmonizuje ve vyšší jednotě“ (Benedikt XVI., Homilie, 25. ledna 2006). Naproti tomu víme, že otec lži má raději lid rozdělený a rozhádaný než lid, který se učí pracovat společně.

Vy nás učíte, že setkání není kamufláž a nespočívá ani v tom, že si všichni myslí totéž nebo žijí stejně a dělají a opakují totéž, poslouchají tutéž hudbu nebo nosí tričko se stejným fotbalovým mužstvem. Nikoli. Kultura setkání je výzva a pozvání odvážit se chovat společný sen. Ano, velký sen schopný zapojit všechny. Sen, pro který Ježíš vydal život na kříži, sestoupil Duch svatý v den Letnic a poznačil ohněm srdce v každém muži a každé ženě, v tobě i ve mně, s nadějí, že najde místo, aby rostl a rozvíjel se. Sen zvaný Ježíš, zasetý Otcem s důvěrou, že vyroste a bude žít v každém srdci. Sen, který obíhá v našich žilách, rozechvívá srdce, jež poskočí pokaždé, když slyšíme: »Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem« (Jan 13,34-35).

Jeden světec z těchto krajů rád říkával: „Křesťanství není celek pravd, které se mají věřit, zákonů, které je třeba dodržovat, nebo zákazů. Z tohoto pohledu vůbec nepřitahuje. Křesťanství je Někdo, kdo mne má tolik rád, že si přeje a žádá moji lásku. Křesťanství je Kristus“ (Sv. Oskar Romero, Homilie, 6. listopadu 1977); a znamená nést dále sen, pro který dal život: mít rád toutéž láskou, jakou On má rád nás.

Zeptejme se: Co udržuje naši jednotu? Proč jsme jednotní? Co nás podněcuje, abychom se setkali? Jistota vědění, že jsme byli milováni láskou tak hlubokou, že nechceme a nemůžeme mlčet, a vybízí nás odpovědět stejně: láskou. Je to Kristova láska, jež nás přiměla (srov. 2 Kor 5,14).

Láska, která se nevnucuje a nedeptá, láska, která neodsouvá stranou a neumlčuje, láska, která neponižuje a nepodmaňuje. Je to Pánova láska, každodenní, diskrétní a ohleduplná láska, svobodná láska ke svobodě, láska, jež uzdravuje a pozvedá. Je to Pánova láska, která zná spíše výstupy než pády, smíření než zákazy, nové příležitosti než odsouzení, budoucnost než minulost. Je to láska podané ruky ve službě a sebedarování bez holedbání.

Věříš v tuto lásku? Je to láska, která stojí za to?

Je to stejná otázka a povolání, jež obdržela Maria. Anděl se jí zeptal, zda chce tento sen ve svém lůně chovat, propůjčit mu život a učinit tělem. Ona řekla: »Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova« (Lk 1,38). Maria uměla přisvědčit. Dovedla dát život Božímú snu. A to je totéž, co se chce od tebe i tebe, ode mne: chceš, aby tento tento sen ožil? Chceš mu dát tělo svými rukama, nohama, svým pohledem, srdcem? Chceš, aby ti Otcova láska otevřela nové horizonty a vedla nevídanými a netušenými, nepředstavitelnými a nečekanými stezkami, které rozradostňují srdce, takže zpívá a tančí?

Dovedeme říci andělovi jako Maria: „Jsem služebnici Páně: ať se nám tak stane...“

Drazí mladí, tento Den nebude zdrojem naděje pro závěrečný dokument, dohodnuté poselství či akční program. Toto setkání předává naději vašimi tvářemi a modlitbami. Každý se vrátí domů s novou silou, která se rodí vždycky, když se setkáme s druhými a s Pánem, abychom naplnění Duchem svatým připomínali a uchovali při životě onen sen, který z nás činí bratry a který jsme povoláni nenechat ve světě zamrznout. Kdekoli se budeme nacházet a cokoli budeme dělat, vždycky budeme hledět vzhůru a říkat: „Pane, nauč mne milovat tak jako jsi nás miloval ty.“ Chcete to zopakovat se mnou? „Pane, nauč mne milovat tak jako jsi nás miloval ty.“

Nemůžeme toto první setkání skončit bez poděkování. Děkuji všem, kdo s velkým nadšením připravili tento Světový den mládeže. Děkuji, že jste měli odvahu stavět a hostit, přisvědčit Božímú snu spatřit shromáždění jeho dětí. Děkuji mons. Ulloa a všem jeho spolupracovníkům, že jste pomohli ukázat, že Panama není jenom kanál spojující oceány, ale také kanál, ve kterém Boží sen objevuje další maličké kanály, aby se rozrostl, rozmnožil a rozzářil ve všech koutech země.

Přátelé, Ježíš vám žehná a Panna Maria la Antigua neustále chrání, takže můžeme bez obav říci jako ona: „Jsem zde. Ať se mi tak stane.“

Křížová cesta s papežem Františkem

Pane, Otče milosrdenství, zde na Cinta Costera, spolu s mnoha mladými z celého světa, jsme doprovázeli tvého Syna na cestě kříže; na cestě, kterou chtěl projít, aby nám ukázal, jak nás Ty miluješ a jak Ti záleží na našem životě.

Ježíšova cesta na kalvárii je cestou utrpení a samoty, která pokračuje i v našich dnech. On kráčí a trpí v mnoha tvářích trpících uprostřed samolibé a znetečňující lhostejnosti naší společnosti, která stravuje a stravuje sebe sama, opomíná a opomíná sebe sama v bolesti svých bratří.

Také my, tvoji přátelé, ó Pane, podléháme apatii a nečinnosti. Nejednou nás přemohl a ochromil konformismus. Bylo obtížné rozpoznat Tě v bratru, který trpí; odvrátili jsme zrak, abychom neviděli, utekli jsme se do hluku, abychom neslyšeli, ucpali jsme si ústa, abychom nekřičeli.

Stále stejné pokušení! Je snažší a výhodnější být přáteli v okamžiku vítězství a slávy, úspěchu a potlesku. Je snažší být nablízku tomu, kdo je považován za populárního a vítězího.

Jak snadné je podlehnout kultuře šikany, obtěžování a zastrasování!

Ty jsi však jiný, Pane; na kříži ses ztotožnil s každým utrpením, se všemi, kdo se cítí být zapomenutí.

Ty jsi však jiný, Pane, protože jsi chtěl obejmout všechny ty, které často považujeme za nehodné obejmutí, pohlazení, požehnání – anebo ještě hůře, ani si nepovšimneme, že ho mají zapotřebí.

Ty jsi však jiný, Pane, ve svém kříži se připojuješ ke Křížové cestě každého mladého člověka, v každé jeho situaci, abys ji proměnil v cestu vzkříšení.

Otče, Křížová cesta tvého Syna dnes pokračuje:

v utlumeném pláči dětí, jejichž narození bylo zabráněno, a mnoha dalších, kterým se upírá právo na dětství, na rodinu a vzdělání, dětí, které si nemohou hrát, zpívat a snít...;

v týraných, zneužívaných a opuštěných ženách, které byly zbaveny své důstojnosti a přehlíženy;

ve smutných očích mladých lidí, kterým byla vyrvána naděje na budoucnost pro nedostatek vzdělání a důstojné práce;

v úzkosti mladých tváří našich přátel, kteří upadli do tenat lidí bez skrupulí – mezi nimiž najdeme také ty, kdo tvrdí, že Ti slouží, Pane – do sítí zdírání, kriminality a zneužívání, které cizopasí na životě mladých.

Křížová cesta Tvého Syna pokračuje v mnoha mladých a v rodinách, které pohltily spirály smrti roztáčené drogami, alkoholem, prostitutí a obchodem s lidmi, a kteří se tak ocitli nejen bez budoucnosti, ale i přítomnosti. Právě tak, jako byl rozdělen tvůj oděv, Pane, tak byla rozdělena a ztýrána jejich důstojnost.

Křížová cesta tvého Syna pokračuje v mladých se zachmuřenou tváří, kteří se již neumějí usmát, tvořit a představovat si zítřek a „odcházejí do penze“ odsouzení k rezignaci a konformismu, jenž je jednou z nejběžnějších drog naší doby.

Pokračuje ve skryté a rozhořčené bolesti těch, jimž se od společnosti plné blahobytu dostává namísto solidarity odmítnutí, bolest a bída - a navíc se na ně ukazuje jako na ty, kdo přinášejí a mají na svědomí veškeré sociální zlo.

Pokračuje v odevzdané samotě opuštěných a odepsaných starých lidí.

Pokračuje v domorodých národech zbavených vlastní země, kořenů a kultury, jejichž moudrost, kterou mohou nabídnout, je umlčována a zhášena.

Křížová cesta tvého Syna pokračuje v žalozpěvu naší matky země, jejíž lůno je zraněno znečištěním vzduchu, neplodností jejích polí, zanesením jejích vod, a která je udolávána pohrdáním a bláznivým konzumismem vymykajícím se každému rozumnému uvažování. Pokračuje ve společnosti, která ztratila schopnost plakat a dojmout se při pohledu na bolest. Ano, Otče, Ježíš nadále přichází, aby na sebe vzal utrpení vepsané ve všech těchto tvářích, zatímco netečný svět je stravován dramatem své vlastní lehkovážnosti.

A my, Pane, co činíme?

Jak reagujeme na Ježíše, jenž trpí, kráčí či emigruje ve tvářích tolika našich přátel, tolika neznámých, které jsme se naučili činit neviditelnými?

A my, Otče milosrdenství, těšíme a doprovázíme Pána, bezbranného a trpícího v těch nejmenších a opuštěných?

Pomáháme mu nést tíhu kříže, jako Šimon Kyrénský, stáváme se tvůrci pokoje, spolenectví a kvasem bratrství?

Setrváváme u paty kříže jako Maria?

Rozjímáme nad Marií, ženou silnou. Od Ní se chceme učit setrvávat při kříži; s odhodlaností a odvahou, jakou měla ona, bez úniků a iluzí. Ona dokázala doprovázet bolest svého Syna, tvého Syna, doprovázet ho svým pohledem a ochraňovat ho citem. Trpěla bolestí, ale bolest ji nezlomila. Byla ženou mocného „ano“, které podpírá a doprovází, ochraňuje a objímá. Ona je velkou ochránkyní naděje.

Také my chceme být církví, která podpírá a doprovází, která umí říci: „Tady jsem!“ - v životě a křížích mnoha Kristů, kteří kráčeji po našem boku.

Od Marie se učíme říci „ano“ před silnou a stálou vytrvalostí mnoha matek, otců a dědů, kteří nepřestávají podporovat a doprovázet své děti a vnuky, když se ocitnou v nesnázích.

Od Ní se učíme říci „ano“ k umíněné trpělivosti a kreativnosti těch, kdo nemalomyslněji a začínají vždy znovu v situacích, kdy se zdá všechno ztracené, a snaží se vytvářet rodinný prostor a prostředí, centra zájmu, která jsou rukou napřaženou v obtížích.

V Marii se učíme síle říci „ano“ těm, kdo nemlčeli a nemlčí o kultuře týrání a zneužívání, nactiutrhání a násilí, a pracují proto, aby mohli nabídnout příležitost, bezpečí a ochranu.

V Marii se učíme přijímat a hostit všechny ty, kdo trpěli opuštěností, kdo byli nuceni opustit nebo ztratit svou zemi, své kořeny, rodinu a práci.

Jako Maria chceme být církví, která podporuje kulturu schopnou přijetí, ochrany, rozvoje a integrace, která nestigmatizuje a už vůbec nezevšeobecňuje a nedopouští se nejabsurdnějšího a nejnezodpovědnějšího odsouzení, jež ztotožňuje každého migranta s nositelem sociálního zla.

Od Ní se chceme naučit stát vedle kříže, nikoli s obrněným a uzavřeným srdcem, nýbrž se srdcem, které umí doprovázet, které zná vlídnost a zbožnost, které jedná s úctou, jemností a porozuměním, se srdcem, které zná slitování. Přejeme si být církví, která má paměť, která ctí a doceňuje staré lidi a nachází pro ně prostor.

Jako Maria se chceme naučit „stát“.

Nauč nás, Pane, stát u paty kříže, u paty křížů; otevři dnes večer naše oči, naše srdce; vysvobď nás z ochromenosti a zmatku, ze strachu a ze zoufalství. Nauč nás říkat: zde jsem - spolu se Tvým Synem, spolu s Marií a s mnoha milovanými učedníky, kteří si přejí přijmout Tvé Království ve svém srdci.

Vigilie 26. 1.

Drazí mladí, dobrý večer!

Viděli jsme tady pěkné představení o Stromu života, jež nám ukázalo, jak nám daroval život Ježíš, tedy jako příběh lásky, příběh života toužící smístit se s tím našim a zapustit kořeny v každém z nás. Onen život není spása zavěšená v oblaku a čekající, až bude stažena, ani nová „aplikace“, kterou je třeba objevit, nebo plod mentální techniky osobnostního růstu. Není to ani návod k použití (tutorial) poslední novinky. Spása, kterou nám dává Pán je pozvání k účasti na příběhu lásky, sprádaného s našimi příběhy, který žije a chce se zrodit mezi námi, abychom mohli přinášet plody tam, kde jsme, takoví, jací jsme, a s kýmkoli jsme. Tam přichází Pán sít a zasít se; On je první, kdo přisvědčuje našemu životu, našemu příběhu, a přeje si, abychom také my přisvědčili Jemu.

Tak překvapil Marii, kterou pozval k účasti na tomto příběhu lásky. Nazaretská dívka bez pochyby nevystupovala na „sociálních sítích“ té doby, nebyla vlivnou - influencer, ale - aniž by chtěla nebo se po tom pídila - stala se ženou, která měla v dějinách ten největší vliv. Marie, Boží influencerka. Několika slovy dokázala přisvědčit a svěřit se lásce a příslibům Boha, jediné síle, schopné obnovit všechno.

Zarážející je síla, s níž tato dívka přisvědčuje, ať se jí stane tak, jak řekl anděl. Nebyl to pasivní či rezignovaný souhlas nebo přitakání na způsob: „Dobrá, zkusíme a uvidíme, co bude“. Bylo to něco více, něco jiného. Bylo to přitakání, které se chce zapojit a riskovat, vsadit na všechno, a to bez jakékoli jiné záruky než jistoty, že je nositelkou příslibu. Mělo to bezpochyby být obtížné poslání, ale obtíže nebyly důvodem k odmítnutí. Zajisté měly nastat komplikace, ale nejsou to stejné komplikace, které nastávají, když nás ochromuje zbabělost, protože nemáme všechno předem jasné nebo zaručené. Přisvědčení a přání sloužit byly silnější než pochybnosti a těžkosti.

Tento večer slyšíme také ozvěnu Mariina přitakání, které se rozmáhá od pokolení do pokolení. Mnozí mladí podle Mariina příkladu, vedeni příslibem, riskují a sázejí. Díky, Eriko a Rogelio, za svědectví, kterým jste nás obdarovali. Rozdělili jste se o svoje obavy, těžkosti a riziko spojené s očekáváním narození vaší dcery Ines. Řekli jste: „Pro nás rodiče je velice náročné očekávat narození postiženého či nemocného dítěte“. To je zřejmé a srozumitelné. Překvapuje však to, k čemu jste došli: „Až se naše dcera narodí, budeme ji milovat celým srdcem.“ Ještě před jejím příchodem a vzhledem ke všem zprávám a těžkostem, které přicházely, jste se rozhodli, a jako Maria jste řekli: „ať se nám tak stane“ a zvolili jste lásku. Přisvědčili jste životu vaší křehké, bezbranné a potřebné dcery, a tak máme Ines. Uvěřili jste, že svět není jenom pro silné!

Přisvědčit Pánu znamená mít odvahu přijmout život, jak přichází, ve vší křehkosti a nepatrnosti, častokrát s protiklady a chybějícím smyslem, a to se stejnou láskou, s níž k nám promluví Erika a Rogelio. Znamená to přijmout naši vlast, naše rodiny, naše přátele takové, jakými jsou, i s jejich křehkostí a malostí. Přijetí života spočívá také v tom, že vítáme všechno, co není dokonalé, ryzí či destilované, a není proto méně hodno lásky. Je snad někdo kvůli tomu, že je postižený nebo křehký, nehodný lásky? Je snad někdo nehodný lásky kvůli tomu, že je cizinec, že pochybil, onemocněl nebo je ve vězení? Tak si počínal Ježíš: objal malomocného, slepého a ochrnulého, objal farizeje a hříšníka. Přijal lotra na kříži a odpustil dokonce těm, kteří jej ukřižovali.

Proč? Protože jenom to, co se miluje, může být spaseno. Jenom to, co se přijme, může být proměněno. Pánova láska je větší než veškeré naše kontradikce, křehkosti a ubohosti, avšak právě do těchto našich kontradikcí, křehkostí a ubohostí chce vepsat příběh lásky. Objal marnotratného syna, objal Petra po jeho zapřeních a objímá nás ustavičně po našich pádech, pomáhá nám vstát a staví nás na nohy. Opravdový pád, který může náš život zničit, totiž spočívá v tom, že se zůstane ležet a nepřijme se pomoc.

Jak obtížné je někdy pochopit Boží lásku! Velikým darem je vědět, že máme Otce, který nás objímá přes všechny naše nedokonalosti!

Prvním krokem je nemít strach přijmout život, jak přichází, obejmout život!

Díky, Alfréde, za tvoje svědectví a odvahu podělit se s námi všemi. Velice mne oslovilo, když řekl: „Začal jsem pracovat ve stavebnictví, dokud jsem ten záměr nedokončil. Bez uplatnění mají věci jinou barvu: bez školy, bez zaměstnání a bez práce.“ V tomto čtverém „bez“ je shrnuto, proč vyprahne náš život, když nemá kořeny: bez práce, bez vzdělání, bez společenství, bez rodiny.

Nikdo nemůže růst, pokud nemá silné kořeny, které mu pomáhají dobře stát nohama na zemi. Snadno se lze ztratit, když není, na co se upnout. To je otázka, kterou si musíme klást my staří, ba dokonce je to otázka, kterou nám máte klást vy, a my jsme povinni vám odpovědět: jaké kořeny vám poskytujeme? Jaké základy vám nabízíme, abyste se utvářeli jako osoby? Je snadné kritizovat mladé a trávit čas reptáním, pokud je zbavujeme pracovních, vzdělávacích a komunitárních příležitostí, k nimž se lze upnout sněním o budoucnosti! Bez vzdělání je obtížné snít o budoucnosti; bez práce je snění o budoucnosti velmi těžké a bez rodiny a komunity téměř nemožné. Snít o budoucnosti totiž znamená osvojit si nejenom odpověď na otázku, proč žiji, ale také pro koho žiji, pro koho stojí za to žít.

Jak říkal Alfréd, když někdo vypadne a zůstane bez práce, bez vzdělání, bez komunity a bez rodiny, cítí se na konci dne prázdňím a skončí tím, že začne toto prázdno něčím vyplňovat. Nevíme pak totiž, proč žít, zápasit a milovat.

Vzpomínám si, že jednou, když jsem mluvil s několika mladými, jeden z nich se mne zeptal: „Otče, proč se dnes tolik mladí neptají, zda existuje Bůh anebo v Něho stěží věří a utíkají před životem?“ Zeptal jsem se jich, co si o tom myslí oni, a jedna z odpovědí, jež vzešly z této konverzace, mi pronikla do srdce. Váže se ke zkušenosti, o kterou se podělil Alfréd, že totiž „mnozí postupně pociťují, že pro druhé přestali existovat a často mají dojem, že jsou neviditelní“. Je to kultura nedbalosti a nezájmu. Neříkám, že všichni, ale mnozí cítí, že nemohou dát tolik nebo vůbec nic, protože nemají reálné prostory, které by je interpelovaly. Jak přemýšlet o tom, zda existuje Bůh, pokud pro svoje bratry už dávno neexistují?

Dobře víme, že nestačí mít celý den připojení, abychom měli pocit, že jsme uznáváni a milováni. Pocit, že jsme bráni v úvahu a zváni k něčemu většímu, než „být na síti“. Znamená to nalézt prostory, v nichž budete moci svými rukama, svým srdcem a svojí hlavou pocítit, že jste komunitou mnohem větší, která vás potřebuje a kterou potřebujete vy.

Toto velmi dobře pochopili svatí. Myslím například na dona Boska, který nešel hledat mladé někde do vzdálených či zvláštních míst, ale naučil se pozorovat všechno, co se dělo ve městě Božíma očima, a dotklo se ho, když viděl stovky opuštěných dětí a mladých bez školy, bez práce a bez přátelské ruky, kterou by podalo nějaké společenství. Mnoho lidí žilo v onom městě a mnozí tuto mládež kritizovali. Neuměli ji však vidět Božíma očima. Don Bosko ano, a učinil první krok: obejmul život, jak se prezentoval, a na základě toho neměl strach učinit druhý krok. Rozhodl se vytvořit s nimi komunitu, rodinu, v níž včetně práce a studia pociťovali, že jsou milováni; dát jim kořeny, kterých se držet, aby se dalo dojít do nebe.

Myslím na mnohá místa naší Latinské Ameriky, kde pěstují to, co nazývají Kristova velká domácí rodina, která se taktéž v duchu Nadace Jana Pavla II., o níž mluvil Alfréd, i spolu s jinými centry snaží přijímat život, jak přichází v jeho celku i složitostech, protože vědí, že »stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou« (Job 14.7).

A vždycky lze „rašit a růst“, když je komunita, vřelost domova, kde zapustit kořeny, jež skýtají nezbytnou důvěru a připravují srdce k objevu nového horizontu: horizontu milovaného, hledaného, nalezeného a poslaného syna. Pán se prezentuje konkrétními tvářemi. Přitakejme tomuto příběhu lásky a buďme nástroji vytváření eklesiálních komunit v našich

čtvrtích, v ulicích města, navazujeme a sprádejme nové vztahy. Být influencer v 21. století znamená být strážce kořenů, strážce všeho toho, co zabraňuje tomu, aby se náš život rozplynul, vypařil a přišel vniveč. Buďte strážci všeho, co nám umožní cítit se vzájemně spojeni a vzájemně si patřit.

Tak to prožila Nirmeen v Světovém dni mládeže v Krakově. Setkala se s živou, radostnou komunitou, která jí vyšla vstříc, a dala jí pocítit, že je její součástí a umožnila prožít radost ze setkání s Ježíšem.

Jistý světec se kdysi zeptal: „Spočívá pokrok společnosti pouze v možnosti mít na trhu nejnovější typ automobilu nebo technologii? V tom spočívá veškerá velikost člověka? Neexistuje nic víc, proč žít?“ (sv. Alberto Hurtado, *Meditación de Semana Santa para jóvenes*, 1946). Ptám se vás: je toto vaše velikost? Nebyli jste stvořeni pro něco většího? Maria to pochopila a řekla: „ať se mi stane!“. Erika a Rogelia tomu porozuměli a řekli: „ať se nám stane!“ Nirmeen tomu porozuměla a řekla: „ať se mi stane!“ Ptám se vás, přátelé: Jste ochotni přisvědčit? Evangelium nás učí, že svět nebude lepší, když bude méně nemocných, slabých, křehkých či starých lidí, o které se starat, ba ani když bude méně hříšníků. Avšak bude lepší, když bude více lidí, kteří jsou ochotní a mají odvahu - jako tito přátelé – přivést na svět zítřek a věřit v proměňující sílu Boží lásky. Chcete být influencer jako Maria, která řekla: „ať se mi stane“? Jedině láska nás činí lidštějšími a naplňuje nás, všechno ostatní jsou dobrá, ale prázdná placeboa.

Za chvíli se setkáme s živým Ježíšem v eucharistické adoraci. Zajisté toho máte mnoho, co Mu povíte: o různých situacích svého života, o svých rodinách, o svých zemích.

Až před Ním stanete, tváří v tvář, nemějte strach otevřít mu svoje srdce, aby obnovil oheň Svojí lásky, pobídl vás k přijímání života s celou jeho křehkostí a nepatrností, ale také s celou jeho velikostí a krásou. Kéž vám pomůže objevit krásu toho, že žijete.

Němejte strach Mu říci, že i vy si přejete podílet se na příběhu Jeho lásky ve světě a že jste učiněni pro „víc“!

Přátelé, prosím vás také, abyste se tváří v tvář Ježíši, modlili za mne, abych také já neměl strach obejmout život, střežil kořeny a řekl spolu s Marií: „Ať se mi stane podle tvého slova!“

Homilie Metro Park 27.ledna 2019

»Všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli« (Lk 4,20-21).

Takto nám evangelium podává začátek Ježíšova veřejného působení. Prezentuje Ježíše v synagoze, v níž vyrůstal, obklopen známými a sousedy a - kdo ví - možná včetně svého „katechety“ z dětství, který ho učil Zákonu. Významný moment v životě Mistra, ve kterém dítě, jež rostlo a formovalo se v lůně oné komunity, povstalo a vzalo si slovo, aby oznámilo a uskutečnilo Boží přání. Slovo, které bylo doposud pronášené jen jako příslib budoucnosti, ale mohlo být jen Ježíšovými ústy řečeno v přítomném čase a stát se tak skutečností: »Dnes se naplnilo«.

Ježíš zjevuje teď Boha, který nám jde vstříc a povolává nás také k účasti na Jeho teď, aby »přinést chudým radostnou zvěst«, »vyhlásit zajatým propuštění a slepým navrácení zraku«, »propustit zdeptané na svobodu« a »vyhlásit milostivé léto Páně« (srov. Lk 4,18-19). Teď Boha se zpřítomňuje Ježíšem, stává se tváří, tělem, miluje milosrdenství, které neočekává ideální či dokonalé situace, aby se projevilo, ani nepřijímá omluvy za svoje uskutečnění. Ježíš je časem Boha, který každou situaci a každý prostor ospravedlňuje a činí příhodným. V Ježíši začíná a ožívá příslibená budoucnost.

Kdy? Teď. Avšak ne všichni, kteří ho tam slyšeli, cítili, že jsou povoláváni a svoláváni. Ne všichni nazaretští sousedé byli připraveni uvěřit v někoho, koho znali, viděli vyrůstat a který je vybízel k uskutečnění tolik očekávaného snu. Dokonce »říkali: „Není to syn Josefův?“« (Lk 4,22).

Totéž se může stát i nám. Ne vždycky věříme, že Bůh může být tak konkrétní a všední, tak blízký a skutečný, a tím méně, že se zpřítomňuje a jedná prostřednictvím nějakého známého člověka, kterým může být soused, přítel, příbuzný. Ne vždycky věříme, že nás Pán může vyzvat, abychom společně s Ním pracovali a špinili si ruce v Jeho království tak prostým, ale pronikavým způsobem. Stěží přijímáme, že „boží láska se stává konkrétní a dá se téměř zakoušet v dějinách se všemi jejich tragickými a slavnými zvraty“ (Benedikt XVI., Katecheze, 28. září 2005).

Nežrídka si počínáme jako tito nazaretští sousedé a preferujeme Boha na dálku: krásného, dobrého, velkodušného, leč vzdáleného, aby neobtěžoval. Blízký a každodenní Bůh, přítel a bratr, nás totiž žádá, abychom se učili blízkosti, všednosti a především bratrství. Nechtěl se zjevit andělsky nebo okázale, ale chtěl nám ukázat bratrskou, přátelskou, konkrétní a familiérní tvář. Bůh je reálný, protože láska je reálná, Bůh je konkrétní, protože láska je konkrétní. A je to právě „konkrétnost lásky, jež zakládá jeden z podstatných elementů života křesťanů“ (Benedikt XVI., Generální audience, 1. březen 2006).

Také my můžeme být vystaveni stejným rizikům jako lidé z Nazareta, když se evangelium v našich komunitách chce konkretizovat a začneme říkat: „nejsou tihle mladíci synové Marie a Josefa, a nejsou to sourozenci toho a toho? Nejsou to ti kluci, které od malička známe?... Copak tamto není ten, který svým míčem neustále vytloukal okna?“ A ten, kdo se narodil, aby prorokoval a hlásal Boží království, je ochočen a ochuzen. Snaha ochočit si Boží Slovo je záležitostí každého dne.

Také vám, drazí mladí, se může stát totéž, pokaždé když se domníváte, že vaše poslání, vaše povolání, dokonce i váš život je příslib, který platí jen pro budoucnost a nemá co do činění s vaší přítomností. Jako by mládí bylo jenom synonymem „čekárny“, kde se čeká, až se přijde na řadu. A „mezitím“ pro vás vymýšlíme nebo si sami vymýšlíte nějakou budoucnost v hygienickém balení a bez konsekvencí, dobře stavěnou, zaručenou a zcela zajištěnou. To je fiktivní radost. Tak vás „uklidňujeme“ a uspáváme, abyste nedělali rámus, nekladli otázky sobě, ani druhým, a nevyvolávali nejistotu v sobě i v druhých; a „mezitím“ vaše sny ztratí výšku, začínají podřimovat a stanou se přizemními, průměrnými a posmutnělými „vidinami“

(srov. Homilie na Květnou neděli, 25.března 2018) jenom proto, že si myslíme nebo myslíte, že ještě nenadešlo vaše teď a že jste příliš mladí, abyste se zapojili do snů a budování zítřka.

Jeden z plodů nedávné synody byla bohatost možností se setkat a zejména naslouchat. Bohatost mezigeneračního naslouchání, výměna a uznání, že se vzájemně potřebujeme a musíme se snažit vytvářet kanály a prostory a zapojit se do nich už dnes přáním i budováním zítřka. Nikoli však izolovaně, nýbrž jednotně, vytvořením společného prostoru. Prostoru, který není dárek ani výhra v loterii, nýbrž prostor, o který musíte také zápasit.

Neboť vy, drazí mladí, nejste budoucnost, nýbrž teď Boha. O vás svolává a volá ve vašich komunitách a obcích, abyste šli a vyhledali prarodiče, dospělé, postavili se na nohy, chopili se společně s nimi slova a uskutečňovali přání, které měl Pán ve vztahu k vám.

Ne zítra, nýbrž teď, protože tam, kde je váš poklad, bude i vaše srdce (srov. Mt 6,); to, co roznlíí vaší lásku, uchvltí nejen vaší představivost, ale zapojí všechno. Bude tím, co vám umožní ráno vstát a pobídné ve chvílích únavy, zlomí vám srdce a naplní vás úžasem, radostí a vděčností. VnÍmejte, že máte poslání, a zamilujte si je; na tom všechno závisí (srov. Pedro Arrupe SI, Nada es más práctico). Můžeme mít všechno, ale chybí-li nadchnutí lásky, chybí všechno. Dovolme Pánu, aby nám umožnil se zamilovat!

Pro Ježíše neexistuje žádné „meztím“, nýbrž láska k milosrdenství, která chce proniknout do srdce a získat jej. Chce být naším pokladem, protože není „prozatímností“ nebo přechodnou módou, je obdarovávající láskou, která zve k dávání.

Je to láska konkrétní, blízká, skutečná; je to sváteční radost, rodící se z rozhodnutí účastnit se zázračného rybolovu naděje a lásky, solidarity a bratrství před mnoha pohledy, jež jsou ochromeny a ochromují kvůli strachu a exkluzi, spekulaci a manipulaci.

Bratři, Pán a Jeho poslání není v našem životě nějakým „meztím“, něčím přechodným, nýbrž naším životem!

Po všechny tyto dny nás zvláštím způsobem provázelo jako hudební pozadí Mariino fiat. Ona nejen uvěřila v Boha a v uskutečnitelnost Jeho příslibů, uvěřila Bohu a měla odvahu přisvědčit účasti na tomto Pánovu teď. Pocičila, že má poslání, zamilovala se, a to rozhodlo o všem.

Pán jako v nazaretské synagoze - mezi námi, našimi přáteli a známými - znovu povstává a promlouvá k nám: »Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli« (Lk 4,20-21).

Chcete žít konkrétnost Jeho lásky? Vaše „ano“ at' je vstupní branou, aby Duch svatý dal světu a církvi nové Letnice.